

หนังสือ

เรือขนาดใหญ่ซึ่งตกแต่งอย่างหรูหรากำลังล่องอยู่กลางแม่น้ำเจืออัน แม่น้ำสายหลักของเมืองฉางอัน แคว้นเทียนเฉา ท่ามกลางทิวทัศน์อันงดงาม สองฟากฝั่งแม่น้ำ ดอกเหมยบานสะพรั่ง และอากาศหนาวเย็นซึ่งเริ่มคลายตัว เป็นสัญญาณบอกว่ากำลังจะล่องเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ

เหล่าคุณชายจากห้าตระกูลอันทรงอิทธิพลทางการค้า กำลังนั่งจิบสุรา ชมบุปผาด้วยความสำราญใจ ทั้งนี้ก็เพื่อหารือเกี่ยวกับงานฉลองอันยิ่งใหญ่ของเมืองฉางอันที่กำลังใกล้เข้ามา

เป็นเวลานับร้อยปีที่แคว้นเทียนเฉามีประเพณีหนึ่งสืบทอดต่อกันมา ประเพณีซึ่งตระกูลโหลว ตระกูลเหอ ตระกูลเสียน ตระกูลเหลียน และตระกูลอวี่ ห้าตระกูลใหญ่อันทรงอิทธิพลร่วมมือกันจัดขึ้น

...งานไปรยบุปผา

งานไปรยบุปผาเป็นงานที่ชาวเมืองฉางอันต่างก็รอคอย เนื่องจากหนึ่งปีจะถูกจัดขึ้นครั้งหนึ่ง และในทุกปีจะมีการนำกระดาดมาตัดเป็นรูปดอกไม้ชนิดต่างๆ โดยสอดเงินหรือหยกชิ้นเล็กๆ ปะปนลงไป ในดอกไม้กระดาดเหล่านั้น ก่อนจะไปรยลงมาจากหอสุราตระกูลอวี่ ให้ผู้คนแย่งชิงกันอย่างสนุกสนาน

ซึ่งแต่ละตระกูลจะมีรางวัลใหญ่ที่มีมูลค่าสูงอยู่หนึ่งชิ้น อาจจะเป็นตัวเงินหรือหยกประดับเนื้อดีราคาสูง ขึ้นอยู่กับตระกูลทั้งห้าจะตัดสินใจเลือกของรางวัล

ปีนี้พิเศษและคึกคักกว่าทุกปี เนื่องจากฮ่องเต้แคว้นเทียนเฉาพระราชทานหยกล้ำค่า เพื่อให้เป็นหนึ่งในรางวัลชิ้นที่มีค่าที่สุดในงานโปรยบุปผา ดังนั้นทั้งห้าตระกูลย่อมต้องกระทำการอย่างรอบคอบ เพื่อให้งานในครั้งนี้เป็นไปอย่างยุติธรรม

“ข้าขอเสนอให้เปลี่ยนกติกาเล็กน้อย เราไม่ต้องกำหนดว่าดอกไม้ชนิดใดมาจากตระกูลใดในห้าตระกูลเป็นอย่างไร” เสียนซีหลิวเสนอขึ้นด้วยใบหน้าเบื่อนรอยยิ้ม ในทุกๆ ปี แต่ละตระกูลจะกำหนดดอกไม้มาหนึ่งชนิด เพื่อตัดเป็นรูปร่างและแบ่งแยกประเภทบุปผาประจำแต่ละตระกูลอย่างชัดเจน แต่ในปีนี้เสียนซีหลิวอยากให้แตกต่างออกไปเล็กน้อย

“ท่านหมายความว่าอย่างไร” เหวอหลี่คุนเอ่ยถามด้วยท่าทีที่ไม่ใครจะเข้าใจนัก

“ก็หมายความว่าแทนที่จะกำหนดดอกไม้ชนิดหนึ่งชนิดใดให้แต่ละตระกูล พวกเราก็เปลี่ยนมาลองใช้บุปผาทั้งห้าเคลแบบคละสี โดยซ่อนหยกเอาไว้ในนั้นแทน” เสียนซีหลิวจิบสุราด้วยท่าที่สง่างามก่อนเอ่ยออกมา

“นั่นสินะ หากเจาะจงสีและชนิดของบุปผา ชาวบ้านที่เข้ามาร่วมงานก็จะเลือกเฉพาะที่ตนหมายตา หากเราใช้บุปผาหลากหลายชิ้น ทั้งยังไม่อาจแยกแยะว่ามาจากตระกูลใด ดูแล้วคงสนุกขึ้นมาก อีกอย่าง... ปีนี้มีหยกพระราชทานจากองค์ฮ่องเต้ หากจะให้จัดงานครีครึ้นย่อมมีเพียงวิธีนี้ ข้าเห็นด้วย” โทลวดตงอวิ์พยักหน้าก่อนจะยิ้มที่มุมปาก

เขาเห็นด้วยกับวิธีอันชาญฉลาดนี้ของเสียนซีหลิว มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นจึงจะป้องกันการ ‘เล่นไม่ซื่อ’ ของผู้ใดก็ตามที่พยายามหมายปองหยกพระราชทาน โดยเฉพาะขุนนางที่สามารถติดสินบนคนในวังหลวง เพื่อให้รู้ชนิดและสีของบุปผาซึ่งห่อหุ้มหยกพระราชทานจากองค์ฮ่องเต้

“พวกเจ้าว่าเหตุใดปีนี้องค์ฮ่องเต้จึงพระราชทานหยก ทั้งที่ตลอดมา

คนในวังหลวงหาเคยให้ความสำคัญแก่งานนี้ไม่” อวีชินหยางรินสุร่าก่อนยกจอกขึ้นมาดื่ม ยังไม่ดื่มเข้าไป ดวงตาคมจ้องมองจอกสุร่าในมือ ก่อนเหลือบสายตาออกไปมองทิวทัศน์นอกเรือ

“เจ้าจะพูดอะไรกันแน่” เหลียนซิงเหวินขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาที่ไม่ใคร่จะสบายใจนัก

“ห้าตระกูลแห่งนางอันจัดงานไปรยบรูปผามานาน ช้องเต้ทุกพระองค์ไม่เคยให้ความสำคัญสนพระทัย แล้วเหตุใดครั้งนี้ช้องเต้จึงทรงมีพระประสงค์จะเข้าร่วมเล่า” อวีชินหยางดิ่งสายตาทกลับมา ก่อนสบตากับสหายซึ่งร่วมกันทำการค้าอีกสี่ตระกูล

“ชินหยาง” เหวอหลี่คุนขมวดคิ้ว “จะพูดอะไรก็ระมัดระวังหน่อยเถิด”

เขาให้กังวลนัก เพราะคนบนเรือหาใช่คนของทั้งห้าตระกูลที่พวกเขาสามารถควบคุมได้ทั้งหมด เนื่องจากมีสาวงามจากหोज้อจิงซึ่งกำลังเตรียมการร้ายรำอยู่ หากปล่อยให้เรื่องนี้ถูกพูดกันต่อไปจนกลายเป็นเรื่องลอบหลั่งเบี่ยงสูงพวกเขาไหนเลยจะรับไหว

“หมายความว่าเจ้าเองก็สงสัยเช่นเดียวกับข้าหรือ” อวีชินหยางเลิกคิ้วมองเหวอหลี่คุน ก่อนจะหันไปมองเสียนซีหลิวซึ่งตอนนี้ถอนหายใจออกมาเมื่อมองเห็นท่าที่ราวคุณชายเจ้าสำราญของผู้เป็นสหาย

“มีขอบเขตบ้างเถิด แม้คนทั้งหมดบนนี้จะเป็นคนของห้าตระกูล แต่เรื่องเช่นนี้เจ้าไหนเลยจะไม่รู้ว่าไม่สมควรเอามาล้อเล่น” เสียนซีหลิวยังคงไบหน้าเรียบเฉย แต่คำพูดนั้นก็กลับยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าคนบนเรือล้วนแล้วแต่เป็นคนที่เขาควบคุมเอาไว้ในมือทั้งสิ้น เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่จัดงานหารื้อครั้งนี้ขึ้น

“จะว่าไป...” เสียนซีหลิวเอ่ยด้วยท่าทีลังเลก่อนเงยหน้าขึ้นสบตากับโหลวตงอวี “ข้าได้ยินมาว่าเรื่องนี้เป็นพระประสงค์ขององค์หญิงหมิงเยี่ยน”

ทั้งสี่ต่างก็มองไปยังเสียนซีหลิวพร้อมกัน สีหน้าของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันออกไป ทั้งก่อดกั๊กมุ่ม แคร่งขริม ตกตะลึง และสุดท้ายคนทีคาดเดา

ไม่ได้ว่าคิดอะไรอยู่ยอมนहींไม่พันโหลตองอวี ชายหนุ่มเพียงเล็กคิ้วก่อนยก จอกสุราขึ้นจิบ

“ตองอวี... น้องสาวของเจ้ายังไม่มีคู่หม้ายกระมัง” อวีชินหยางเอ่ยถึง โหลตองอวีราวกับกำลังนึกสนุก และคำถามนั้นก็ทำให้เขารู้สึกที่นรมย์ขึ้น ไม่น้อยเมื่อเห็นหางคิ้วของอีกฝ่ายกระตุกขยับหนึ่ง

“คุณชายอวีเมาแล้วกระมัง” โหลตองอวียังคงมีท่าทีเฉยเมย แต่ดวงตาวาววับนั้นไหนเลยจะสามารถซุกซ่อนความโกรธเคืองเอาไว้ได้

อวีชินหยางหัวเราะออกมาเสียงดัง พร้อมกับจ้องตาโหลตองอวีอย่าง ทำทนาย “ข้าเป็นถึงว่าที่ผู้นำตระกูลอวี ซึ่งเป็นถึงเจ้าของหอสุราที่ใหญ่ที่สุดใน เมืองฉางอัน สุราแค่นี้หาทำอันใดเข้าได้ไม่ ข้าถามเพราะอยากรู้จริงๆ”

คุณชายจากสามตระกูลมองท่าทีของทั้งสองแล้วได้แต่ถอนหายใจ อวีชินหยางผู้นี้ก็ช่างเหลือเกินจริงๆ รู้ทั้งรู้ว่าโหลตองอวีรักและเอ็นดูน้องสาว อย่างโหลตองอวีเป็นที่สุดก็ยังไม่กล้ากระซำเข้าเฝ้าฯ เช่นนี้ไม่เป็นการรันทดที่ตาย แล้วจะเรียกเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร มีอย่างหรือ เอ่ยถามถึงคู่หม้ายของ น้องสาวอีกฝ่าย ในยามที่บุรุษจากห้าตระกูลกำลังตกเป็นเป้าหมายของ องค์หญิงหมิงเยียน หากนี้ไม่ใช่การบอกเป็นนัยว่าต้องการหมั้นหมายโหลตองอวีแล้ว จะยังหมายถึงเรื่องใดได้อีกเล่า!

“อย่าล้อเล่นอีกเลยชินหยาง เจ้าก็เหลือเกินจริงๆ” เสียนซีหิวขมวดคิ้ว ก่อนมองไปยังโหลตองอวี “เจ้าคิดเช่นไรกับเรื่องนี้”

“องค์หญิงหมิงเยียนไม่เคยพบพวกเราทั้งห้า เรื่องนี้อาจมีบางอย่าง ซ่อนเร้นอยู่ก็เป็นได้ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น พวกเราสมควรรอดูไปก่อนเถิด ไม่แน่ว่าเรื่องนี้อาจไม่มีอะไรเลย หรือหากจะมี พวกเจ้าคิดว่าเรื่องภายในราชสำนัก คนนอกอย่างพวกเราสามารถยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้หรือ”

ทั้งห้าต่างก็สับสนกันไปมาด้วยท่าทีเครียดขมึน ผิดกับทิวทัศน์อันงดงาม เบื้องหน้าและเหล่าโคมสะคราญที่ต่างก็ก้าวออกมาพร้อมกับเสียงเพลงพิน ที่เริ่มบรรเลง ราวสุรา ชมบุปผา แคล้วคลอโคมสะคราญ คือภาพบรรยากาศ

ที่คนนอกมองมายังเรือหุหุราที่ล่องไปยังแม่น้ำคืออัน กระนั้นความเคร่งเครียดของบทสนทนากลับหาได้อยู่ในความคาดหมายไม่

ไม่นานนักเรือก็แล่นมาจนถึงท่าเรือตระกูลเสียนซึ่งอยู่อีกฟากของเมือง การร่ำสุราชมบุปผาจบลงเพียงเท่านี้ เพราะในยามนี้เวลาก็ล่วงเข้ามาจนบ่ายคล้อย และดูเหมือนว่าการหารือจะเป็นไปได้ด้วยดี เว้นเพียงเรื่องเดียวคือการที่หนึ่งในห้าตระกูลกำลังตกเป็นเป้าหมายขององค์หญิงหมิงเยียน

“มีคนตกน้ำ!”

เสียงตะโกนและความวุ่นวายทำให้คนในเรือต่างก็สับสนเข้าไปดู คนในเรือหลายคนกระโดดลงไปแม่น้ำคืออันที่เย็นเยียบทันทีที่เห็นว่าในแม่น้ำมีร่างของคนผู้หนึ่งกำลังพยายามแหวกว่ายขึ้นมาเหนือผิวน้ำจริงๆ

เหล่าคุณชายจากห้าตระกูลที่กำลังจะเดินขึ้นฝั่งต่างชะงักหยุดคนที่ถูกช่วยขึ้นมาจากแม่น้ำ กระทั่งเงาร่างหนึ่งพุ่งผ่านหน้าพวกเขาเข้าไปอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เกิดขึ้นจะไม่สร้างความประหลาดใจให้ชายหนุ่มอีกสี่คนที่ยืนอยู่แม่แต่น้อย หากไม่ใช่ว่าคนที่พุ่งเข้าไปนั้นก็คือเสียนซีหลิว

ชายหนุ่มปราดเข้าไปยังร่างที่ถูกช่วยขึ้นมาจากแม่น้ำคืออัน ก่อนจะถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกเพื่อคลุมไปบนร่างของสตรีที่นอนแน่นิ่ง ใบหน้าซีดขาว มีเส้นผมยาวรุงรังเปียกชื้นบดบังเอาไว้กว่าครึ่ง ทำให้ชายหนุ่มจากสี่ตระกูลมองเห็นไม่ชัดว่าหญิงสาวผู้นั้นคือผู้ใด กระนั้นการกระทำอันอ่อนโยนของเสียนซีหลิวกลับเป็นสิ่งที่ทำให้คนทั้งสี่หันมามองหน้ากันไปตาม

“ไปเตรียมรถม้า ข้าจะกลับคฤหาสน์!” เสียนซีหลิวตะโกนด้วยน้ำเสียงเครียดขม เขาไม่มองไปยังสหายทั้งสี่ที่ยังคงจ้องอยู่ เนื่องจากร่างเย็นเยียบในอ้อมแขนต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน

ชายหนุ่มจูงใจมองข้ามดวงตาที่เต็มไปด้วยคำถามของคนได้เห็นเหตุการณ์ จงใจใช้เสื้อคลุมของตนปิดบังคนที่หมดสติเอาไว้จากสายตาคู่คน ก้าวขึ้นรถม้าโดยไม่หันกลับไปมองสหายทั้งสี่ เขาตะโกนสั่งการคนของตนให้ไปตามหมอและเร่งกลับไปเตรียมการที่คฤหาสน์ ทั้งคำถามและข้อสงสัยมากมาย

เอาไว้เบื้องหลัง

อ้อมแขนยังคงกอดรัดร่างเล็กของหญิงสาวปริศนาเอาไว้ ด้วยต้องการมอบความอบอุ่นจากกายของตนให้ร่างกายของนาง ความเย็นเยียบจากร่างกายของคนตรงหน้าทำให้เขาอดที่จะหวั่นใจไม่ได้ เมื่อกวาดสายตาดูผ่านผู้คนที่รายล้อม พลันเขาต้องชะงัก

“ตามข้ากลับคฤหาสน์เดี๋ยวนี้!”

หลายคนสะดุ้งกับน้ำเสียงโกรธกรุ่นและสายตาดุดันของชายหนุ่ม แต่เมื่อเงาร่างอัครของสตรีสองคนก้าวออกมา ทั้งหมดจึงได้เข้าใจว่าเสียนซีหิวหมายถึงผู้ใด

หลายคนเริ่มซุบซิบกันเกี่ยวกับฐานะของสตรีทั้งสามซึ่งตอนนี้อยู่กับเสียนซีหิว เพราะแต่ไหนแต่ไรมาตระกูลเสียนมีเพียงเสียนซีหิวและเสียนเหวินเป็นทายาท แต่ในยามนี้กลับมีสตรีแต่งกายประณีตปรากฏตัวขึ้น หนึ่งในนั้นก็คือคนที่นอนหมดสติอยู่ในอ้อมกอดของเสียนซีหิว

“ยังไม่รีบขึ้นรถม้าอีก!”

เสียนซีหิวก็มลงมองใบหน้าซีดขาวของคนในอ้อมแขน ตอนที่เขามองเห็นว่าผู้ใดตกลงไปในแม่น้ำ ร่างกายเขาพลันเย็นวาบ และยิ่งตื่นตระหนกเมื่อเห็นว่าอาการของอีกฝ่ายไม่มีใครจะดีนัก “เยว่เออร์! นั่นเจ้าจะไปไหน ยังไม่รีบตามข้าขึ้นรถม้าอีก!”

เสียงทวาดพร้อมทั้งสายตาโกรธกรุ่นของเสียนซีหิว ทำให้ผู้คนที่มุงดูหันไปมองร่างเล็กที่คล้ายกำลังหมุนตัวเดินแยกออกมา นางแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีล้วนเรียบง่าย ทำให้ไม่เป็นที่สังเกตในหมู่สตรีทั้งหลายที่ยืนอยู่รอบด้าน

“ข้าทราบแล้ว”

หญิงสาวผู้นั้นเดินตามเสียนซีหิวขึ้นรถม้าไปอย่างระมัดระวัง ใบหน้าที่พยายามก้มต่ำไม่มองผู้ใดดูน่าสงสาร ร่างเล็กที่พยายามบีบตัวเข้าหากันในยามที่ปั่นขึ้นไปบนรถม้า ทำให้ผู้คนโดยรอบที่มุงดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างหันมาซุบซิบถึงฐานะของสตรีแปลกหน้าอีกครั้ง

หลายคนสงสัยว่าสตรีเจ็ดฉายสามนางอาจเป็นคู่หม้ายของเสียนซีทิว ยิ่งเป็นคนที่ตกลงไปในแม่น้ำผู้หนึ่งน่าจะมีความเป็นไปได้มากที่สุด หลายคนที่ได้ยลโฉมแม่ขน้อยอีกสองคนที่ตามไปขึ้นรถม้า ต่างก็เห็นว่าทั้งสองมีใบหน้า ที่งดงามบุปผาแรกแย้ม ทว่าคนสุดท้ายที่ดูไม่โดดเด่นกลับไม่ได้รับความสนใจโดยสิ้นเชิง

ระหว่างที่รอบด้านเกิดเสียงซุบซิบนินทาและคำถามมากมาย โหลตองอวี กลับยังคงยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางคุณชายทั้งสาม เสียงของสหายที่ร่วมกันคาดเดาฐานะของสตรีทั้งสี่คนไม่ได้ดึงเขาเข้าร่วมวงด้วย สายตาคมยังคงจ้องมองรถม้าที่วิ่งออกไปจากท่าเรือตระกูลเสียน คิ้วเข้มขมวดแน่นราวกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อสหายทั้งสามหันมาถามความคิดเห็นของเขา เขากลับเอาแต่ส่ายหน้าไม่ออกความเห็นแต่อย่างใด

กลางห้องโถงอันโอ่อากร้างใหญ่ของคฤหาสน์ตระกูลเสียน บัดนี้ ใบหน้าของเสียนจวินโกรธกรุ่นจนเขียวคล้ำ บรรดาสาวใช้และหญิงสาวในห้อง ต่างก็ก้มหน้าก้มตาลงราวกับกำลังหวาดกลัว หนึ่งในคนเหล่านั้นมีเพียงเสียนฮูหยินซึ่งเป็นฮูหยินเอกของเขาเท่านั้นที่ยังคงมีสีหน้าราบเรียบ

ข่าวที่เสียนหฺรูซวงตกลงไปในแม่น้ำเจ้ออันเพราะถูกคนผลัก เป็นสาเหตุที่ทำให้ทุกคนต้องมานั่งอยู่ในห้องโถงดังกล่าว

ความจริงแล้วตระกูลเสียนแห่งฉางอันมีทายาทเพียงสองคนทั้งยังเป็นชาย... เสียนซีทิวและเสียนเหวิน ซึ่งเกิดจากเสียนฮูหยิน แต่การที่มีหญิงสาววัยกำดัดเข้ามาอยู่ในคฤหาสน์เช่นนี้ สาเหตุก็เนื่องจากไม่กี่วันก่อนหน้านี้ ตระกูลเสียนสายรองจากเสียนหยางได้ส่งคุณหนูทั้งสี่มายังเมืองฉางอัน นัยว่าหากหนึ่งในสี่คนต้องตาต้องใจคุณชายเสียนทั้งสอง พวกนางก็อาจจะได้แต่งเข้าคฤหาสน์ตระกูลเสียนแห่งฉางอันที่แสนมั่งคั่ง

เรื่องนี้เสียนจวินเป็นผู้ที่ส่งจดหมายไปยังเมืองเสียนหยาง เพื่อให้น้องชายของตนอนุญาตให้หลานสาวของเขาทั้งสี่คนมาพำนักยังเมืองฉางอัน

สักหลายเดือน หากว่าบุตรชายของเขาคนใดคนหนึ่งแต่งบุตรสาวของน้องชาย เป็นสวามีคนใดก็ไม่น้อย แม้ตระกูลเสียแหว่งจนอันและตระกูลเสียแหว่ง เสียแหว่งจะแยกจากกันมานาน แต่ถึงกระนั้นความสัมพันธ์ก็ยังคงแน่นแฟ้น เช่นเดิม

“นอกจากสวามีใหญ่กับพวกนางสามคน พวกเจ้าออกไปให้หมด ไม่มี คำสั่งห้ามใครเข้าใกล้ห้องโถงเป็นอันขาด” เสียแหว่งสั่งเสียงเครียวดกก่อน หันไปสบตาบุตรชายทั้งสอง “พวกเจ้าสองคนก็อยู่ก่อน”

“ขอรับท่านพ่อ” เสียแหว่งหิวและเสียแหว่งรีบนำคำก่อนเดินไปยืนด้านข้าง ทั้งสองมองดูญาติพี่น้องสามคนที่ตอนนี้ยืนก้มหน้าอย่างสงบเสงี่ยมแล้วได้แต่ ลอบถอนใจ เพิ่งเดินทางมาถึงเมืองฉางอันเพียงสามวันก็เกิดเรื่อง เช่นนี้แล้ว ชาวสื่อคงแพร่ออกไปอย่างไม่ต้องสงสัย

“เฮลละ พวกเจ้าทั้งสามบอกข้ามา เหตุใดซวงเอ๋อร์จึงตกลงไปในน้ำได้ แล้วเหตุใดสาวใช้ของซวงเอ๋อร์จึงบอกว่านางถูกคนผลักตกลงไป ความจริง เป็นเช่นไรกันแน่!” น้ำเสียงของเสียแหว่งทำให้หญิงสาวทั้งสามคนสะดุ้งสุดตัว

เมื่อตอนกลางวันเป็นเสียแหว่งหญิงสาวที่ซักชวนพวกนางสามคนออกไปเดิน ชมรอบเมือง ตอนไปถึงยังแม่น้ำฉืออันแล้วเห็นว่าเรือของตระกูลเสียแหว่งกำลัง เทียบท่า อีกฝ่ายกลับเร่งฝีเท้าตามมายังท่าเรือ ไม่ทันได้ระวังจึงพลัดตกลงไป จากสะพาน ที่บอกว่าถูกคนผลักลงไปเช่นนี้ ผู้ต้องสงสัยคงหนีไม่พ้นพวกนาง ที่เดินตามกันไปตืดๆ หรือทหรือ

“ท่านลุงโปรดให้ความยุติธรรม พวกเราหาได้มีผู้ใดผลักพี่ซวงเอ๋อร์ นะเจ้าคะ” เสียแหว่งหญิงสาวเป็นฝ่ายพูดออกมาก่อน นั้นยอมทำให้เสียแหว่งซึ่งเซียง ชมวดคิ้ว ส่วนเสียแหว่งหญิงสาวเพียงนั่งก้มหน้าไม่ว่ากล่าวสักประโยค

พวกนางทั้งสี่คนถูกส่งตัวมายังเมืองฉางอันอย่างเร่งด่วน เนื่องจาก เสียแหว่งจวินเกริ่นไว้ในจดหมายเรื่องการหมั้นหมาย การที่เสียแหว่งจวินไม่เจาะจงว่า เป็นผู้ใด แน่แน่นอนว่าย่อมสร้างความยุ่งยากไม่น้อย เนื่องจากมารดาของ พวกนางล้วนแล้วแต่คาดหวังว่าต้องเป็นบุตรสาวของตน

เว้นก็เพียงแต่เสียนฉิ่งเยว่ที่ทั้งบิดามารดาต่างก็จากไปแล้ว ดังนั้นนางจึงมาในฐานะคุณหนูผู้ซึ่งไร้ความสำคัญโดยสิ้นเชิง

แม้ตั้งแต่แรกฐานะของเสียนหฺรฺชวงและเสียนฉิ่งเยว่จะนับว่าเป็นต่อเสียนซิงเซียงและเสียนซิงหฺรฺ เนื่องจากทั้งสองเป็นบุตรธิดาคนนอก ตรงกันข้ามกับเสียนซิงเซียงและเสียนซิงหฺรฺ ที่พวกนางล้วนแล้วแต่ตรงตามเจตจำนง แต่ก็ก็เป็นเพียงบุตรที่เกิดจากอนุเท่านั้น

ทว่าเสียนฉิ่งเยว่ซึ่งไม่มีผู้ใดในตระกูลเสียนใส่ใจนั้น ในเมืองเสียนหยางนางไร้ตัวตนเช่นใด ในเมืองฉางอันนางก็ยังคงพยายามทำตัวคล้ายล่องหนเช่นนั้น

“ท่านลุงเจ้าคะ เสียวหลิวเป็นเพียงสาวใช้ยังกล้าปรักปรำพวกเราเช่นนี้ ท่านต้องให้ความยุติธรรมแก่พวกเรานะเจ้าคะ” เสียนซิงเซียงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงรวนน้อยอกน้อยใจ

เสียนจวินถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง สายตาของเขามองไปยังเสียนฉิ่งเยว่ที่ยังคงนั่งเงิบ น้ำหนักในใจเขาเอนเอียงไปทางหลานสาวผู้นี้ อยากให้บุตรชายลงเอยกับนางเพราะความเวทนาสงสารในโชคชะตาที่อากัฟยี่ง

หลายปีก่อนน้องสาวและน้องเขยของเขาจากไปตั้งแต่อายุยังน้อย ทั้งเอาไว้เพียงหลานสาวคนเดียวผู้นี้ นางมักจะสงบเสงี่ยมเจียมตัวไม่มีปากเสียงกับใคร แม้ว่าคนในตระกูลเสียนแห่งเสียนหยางจะยืนยันว่านางได้รับการดูแลเป็นอย่างดี แต่ลึกๆ เขายังคงสงสัย ไม่รู้ว่านางอยู่ในจวนตระกูลเสียนที่เสียนหยางจะถูกรังแกบ้างหรือไม่

“เยว่เอ๋อร์”

“เจ้าคะท่านลุง” เสียนฉิ่งเยว่ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว นางยังคงก้มหน้าลงต่ำ จึงไม่มีใครสามารถมองเห็นสีหน้าของนาง

“ไหนเจ้าลองเล่ามาซิ วันนี้เกิดอะไรขึ้น เหตุใดที่สาวของเจ้าจึงตกลงไปไหนแม่ น้ำฉิ่งอันได้”

น้ำเสียงอ่อนโยนของเสียนจวินทำให้ทุกคนในห้องโถงชะงัก เสียนสุหยิน

มองไปยังหญิงสาวที่มีรูปลักษณ์ธรรมดาสามัญตรงหน้าด้วยสายตาคุ่นคิด
คือเรียวยาวผอมแน่นเมื่อหันไปมองบุตรชายทั้งสอง ก่อนจะพบว่าทั้งคู่เองก็
ดูเหมือนจะมองนางด้วยสายตาที่แปลกไป

นางจำได้ว่าหญิงสาวผู้นี้เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของเสียนหร่ง
น้องสาวคนเล็กของเสียนจวินและเสียนฮั่ว ตอนที่เสียนจวินย้ายมายังเมือง
ฉางอัน ยังเคยส่งของขวัญวันเกิดไปให้เด็กสาวคนนี้อยู่บ่อยครั้ง แต่เพราะ
เกิดเรื่องยุ่งมากมาย เสียนจวินจึงค่อยๆ ลืมเลือนไป

กระทั่งวันนี้ได้พบเสียนฉิงเยว่อีกครั้ง แม้ไม่แสดงท่าทีผิดหวังออกมา
อย่างชัดเจน แต่นางที่อยู่กินกับเสียนจวินมานานมีหรือจะดูไม่ออก เสียนจวิน
ดูเหมือนจะผิดหวังอย่างมากที่เห็นรูปลักษณ์แสนธรรมดาของเสียนฉิงเยว่
เพราะจริงๆ แล้วเขาคงคาดหวังให้บุตรชายของตนเลือกเสียนฉิงเยว่ผู้นี้กระมัง

“เรียนท่านลุง ตอนนั้นข้าไม่ได้ตามที่ๆ ทั้งสามไปยังท่าเรือ ดั่งนั้นจึง
มองไม่เห็นเจ้าค่ะ” เสียนฉิงเยว่ตอบเสียงเบา

แม้เสียนชิ่งเซียงและเสียนชิ่งหู่ได้ยินดังนั้นแล้วจะมีท่าทีไม่ใคร่พอใจ
แต่ถึงอย่างนั้นพวกนางกลับไม่อาจโต้แย้ง

เนื่องจากพวกนางเองก็ได้ยินว่าอีกฝ่ายเอ่ยขอตัวกลับหลังจากที่เสียน-
หู่ชวงบอกว่าจะเข้าไปทักทายเสียนซีหลิว ดังนั้นพวกนางสองคนจึงเร่งฝีเท้า
ไปยังท่าเรือ เพราะไม่อาจปล่อยให้เสียนหู่ชวงเสนอน้ำต่อเสียนซีหลิวโดย
ลำพัง แน่หนอนว่าเสียนฉิงเยว่จึงถูกทิ้งเอาไว้เบื้องหลังกับสาวใช้

“อ้อ... เซ่นั้นแน่อนอนว่าไม่ใช่เจ้า”

เสียนจวินเอ่ยขึ้นเช่นนั้นก็ทำให้เสียนชิ่งเซียงและเสียนชิ่งหู่สะดุ้งวาม
“ท่านลุง! / ท่านลุง!” ทั้งสองอุทานออกมาพร้อมกัน แต่ถึงอย่างนั้นเสียนจวิน
กลับมีสีหน้านิ่งเฉย ยังไม่ทันได้เอ่ยปากสอบถามต่อ เสี่ยวหลิวพลันพุงร่า
อรรถที่มีใบหน้าซีดซีขาวเข้ามาในห้องโถง

เสียนจวินขมวดคิ้ว

“ท่านลุง” เสียนหู่ชวงทำท่าจะยกกายคารวะแต่ร่างกลับทรุดลง หาก

ไม่ใช่เสียหนี้หิวหน้ไปเห็นข้าพอดีจึงยื่นมือไปช่วยประคอง ร่างที่ยังคงอ่อนแรงไหนดเลยจะยังทรงตัวอยู่ได้ “ขอบคุณพี่ซีหิว” นางยิ้มให้เขา

“เจ้าออกมาทำไม” เสียสนุหยินขมวดคิ้วมองไปหน้าซีตขวนั้นด้วยสายตายากจะคาดเดา

“เรียนท่านลุง ท่านป้า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น หาได้มีผู้ใดตั้งใจผลักข้าไม่ เลี้ยวหลิวเพียงตาฟาดขึ้นไปเท่านั้น ในตอนนั้นผู้คนมากมาย ข้าจึงไม่ทันระวังตัวพลัดตกลงไปจากสะพาน ขอท่านลุงอย่าได้กล่าวโทษน้องๆ ทั้งสามคนเลย หากจะโทษ เช่นนั้นคงเป็นความผิดของข้าผู้ซึ่งเป็นพี่ใหญ่ที่ชักชวนพวกนางออกไปเดินเล่นเปิดหูเปิดตา” เสียสนุขวงเอยด้วยน้ำเสียงแหบแห้งราวคนที่กำลังจะหมดแรง

“ท่านพี่” เสียสนุหยินเอยขึ้นเสียงเบา

“เจ้ามีความคิดเห็นเช่นไรหรือ” เสียสนจวินเอยด้วยน้ำเสียงอ่อนลงเมื่อเห็นสนุหยินของตนหันมาหา

“หากเรื่องนี้แพร่ออกไป แน่หนอนว่าย่อมกระเทือนถึงชื่อเสียงตระกูลเสียจนข่าวลือเช่นนี้ย่อมปล่อยให้ลือกันไปไม่ได้ หากมีคนพูดไปว่าพวกนางสามคนคนใดคนหนึ่งผลักพี่สาวของตนลงไปใแม่น้ำ ย่อมเป็นที่หัวร่อของชาวบ้าน ขวงเออร์ก็บอกแล้วว่านางพลัดตกลงไปเอง เช่นนี้ก็ให้จบลงตรงนี้เถิดเจ้าคะ” เสียสนุหยินปรายตามองสตรีทั้งสี่ที่ยืนก้มหน้านิ่ง นางมองทั้งสี่คนด้วยสายตาพิจารณา ก่อนจะละสายตาไปมองบุตรชายคนโตที่ยังคงช่วยพยุงเสียสนุขวง

“เช่นนั้นก็ทำเช่นที่เจ้าว่า” เสียสนจวินเองก็ไม่อยากปวดหัวกับเรื่องไร้สาระของอิสตรี ดังนั้นจึงปล่อยให้สนุหยินของตนเป็นคนตัดสิน

“ขอบพระคุณท่านลุงกับท่านป้าที่เมตตาเจ้าคะ” เสียสนุขวงค้อมกายลงด้วยใบหน้าซาบซึ้ง ใบหน้าที่ยังคงขาวซีดดูอ่อนแออบบางราวบุปผาต้องลมหนาว

เสียสนชิงเชียงกับเสียสนชิงหฺรูที่ก้มหน้าได้แต่กำมือกัดฟันแน่นด้วยความไม่พอใจ แต่ถึงอย่างนั้นทั้งสองก็ไม่กล้าไวยวายหรือแสดงท่าที่ออกมา เนื่องจาก

ในสถานการณ์เช่นนี้หากยังโง่งมโวยวายออกไป ไม่เพียงจะทำให้เสียเงินและเสียชื่อเสียงไม่พอใจ แม้แต่เสียชื่อเสียงและเสียเงินเองก็อาจจะพลอยรังเกียจพวกนางไปด้วย

“เอละ พวกเจ้ากลับห้องไปได้แล้ว” เสียงสุหทัยน้อยปากอีกครั้ง

“ท่านแม่ ลูกขอพยุ่งชวงเออร์ก็กลับห้อง หากอาการไม่ดีขึ้น ลูกจะให้คุณไปตามหมอ”

เสียงสุหทัยมองดูท่าทีของบุตรชายคนโตแล้วได้แต่ทอดถอนใจ ดูเหมือนบุตรชายผู้อ่อนโยนของนางได้ติดกับเล่ห์ลวงของบุพผาจากเสียงหยางเสียแล้ว...

“ไปเถิด” เสียงจวินเป็นคนบอกพร้อมกับโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ เขามองตามร่างเล็กที่แต่ไหนแต่ไรก็เอาแต่ก้มหน้าก้มตา ก่อนจะเอนหลังเข้ากับผนังกึ่งเก้าอี้

เสียงสุหทัยหันกลับไปมองผู้เป็นสามีแล้วส่งยิ้มให้ “ผิดหวังหรือที่ผลออกมาเช่นนี้ มิใช่ท่านหรือที่บอกว่าจะเป็นใครก็ได้ในพวกนาง”

“แต่ข้าก็ยิ่งหวังให้เป็นเยวเออร์ แม่จะหนักใจเพราะนางจะต้องกลายมาเป็นสุหทัยของผู้นำตระกูลเสีย แต่ข้าว่าเรื่องแบบนี้เรียนรู้กันได้ แต่เห็นชัดว่านางซี้ซลาดถึงเพียงนี้ ตั้งแต่มาถึงนางยังไม่เคยเงยหน้าขึ้นเลยสักครั้ง ทั้งยังเอาแต่เออออคล้อยตามผู้อื่นไปเสียหมดทุกเรื่อง” เสียงจวินได้แต่ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง

เสียงสุหทัยไม่กล่าวอะไรออกมา แม่ในใจนางจะยังคงรู้สึกขัดแย้ง ด้วยท่าทีของเสียงฉิงเยวผู้นี้ทำให้นางรู้สึกลึงเลอยู่บ้าง แม้ภายนอกจะเห็นชัดว่าหญิงสาวผู้นี้หาได้ใส่ใจกับเรื่องใด ทั้งยังดูซี้ซลาดอยู่หลายส่วน แต่ไม่รู้ว่าจะเหตุใดนางจึงรู้สึกวุ่นวายใจในตัวตนแท้จริงของอีกฝ่ายไม่

“เจ้าว่าลูกเหวิน...”

“ท่านรับปากข้าแล้ว” เสียงสุหทัยขมวดคิ้ว “แค่คนเดียวเท่านั้น!” นางเสียงแข็งขึ้นมาอย่างไม่อาจห้าม

ก่อนหน้านี้นางกับสามีเคยพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องสะใภ้ของตระกูลเสียน เนื่องจากเสียนจวินต้องการให้หนึ่งในหญิงสาวของตระกูลเสียนจากเมืองเสียนหยางแต่งงานให้บุตรชายของตน ตอนนั้นก็ดูเหมือนจะได้คำตอบแล้ว หากดูจากท่าทีของบุตรชายคนโต

ความจริงนางไม่ได้รังเกียจเสียนหฺรูซวง ออกจะพอใจด้วยซ้ำที่ได้สตรีเช่นนี้มาเป็นสะใภ้ เพราะเท่าที่สังเกตจากบรรดาหญิงสาวทั้งสิ้น เสียนหฺรูซวงใบหน้างดงาม คุณสมบัติหรือก็โดดเด่นเพียบพร้อม แต่นางกลับรู้สึกว่ายหญิงสาวผู้นี้สุขุมลุ่มลึก เมื่อมองว่าฮูหยินผู้นำตระกูลไม่อาจอ่อนโยนไร้เดียงสา นางจึงคิดว่าเหมาะแล้วที่เป็นเสียนหฺรูซวง

ทว่าความรู้สึกเสียด้ายลึกๆ นี้ เสียนฮูหยินไม่อาจปิดอกไปจากใจได้เลยจริงๆ

หลังจากเห็นผู้เป็นนายเดินเข้าไปในห้องแล้ว จินเอ๋อร์มองซ้ายมองขวาเพื่อให้มั่นใจว่าโดยรอบไม่มีผู้อื่นอีกจึงรีบปิดประตู ร่างเล็กวิ่งเข้าไปหาผู้เป็นนายที่เดินเข้าไปรีนชาแล้วด้อมเข้าไปราวกับกำลังกระหายเสียนเต็มประตู “คุณหนู”

“ไม่ได้ไปดูละครฉากหนึ่งในห้องโถง เจ้าถึงกับอดรันทนไม่ไหวอยากให้ข้าเล่าออกมาถึงเพียงนี้เชียว” เสียนฉิงเยว่หัวเราะออกมาเสียงเบากับท่าทีของสาวที่ใช้คนสนิท ดวงตาคู้งามทอประกายขบขันขี้เล่น ผิดไปจากหญิงสาวแสนจะซื่อฉลาดที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเมื่อครู่ราวกับเป็นคนละคน

“อย่าล้อขำน้อยอีกเลย คุณหนูรีบออกมาเร็วเข้าว่าเกิดอะไรขึ้น ครั้งนี้คุณหนูใหญ่ทำให้ใครโดนลงโทษเจ้าคะ” จินเอ๋อร์เอ่ยถามออกมาด้วยกลัวเหลือเกินว่าผู้เป็นนายของตนจะพลอยโดนลงโทษไปด้วย

“ไม่หรอก ครั้งนี้ถือว่าพี่ซวงเอ๋อร์สามารถพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้สำเร็จ เห็นชัดว่านางพลัดตกลงไปเอง แต่ยังสามารถทำให้ผู้คนเข้าใจว่านางถูกผลักลงไป ภายหลังยังถึงกับทำให้พี่ซีหลิวซาบซึ่งใจที่นางเป็นคนจิตใจดี

คอยปกป้องน้องสาวทั้งสาม เห็นทีเร็วๆ นี้คงมีข่าวดีเสียละคระมัง”

เสียนฉิ่งเยวรินซาอีกจอก ครั้งนี้นางไม่ได้ดื่มเข้าไปคราเดียว แต่กลับ
ค่อยๆ จิบทีละนิด

นับตั้งแต่บิดาและมารดาของนางจากไป นางเหลือตัวคนเดียวในคฤหาสน์
ตระกูลเสียนที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี บรรดาสุหยินใหญ่สุหยินรองของ
เสียนฮั่วต่างก็ผลักนางไปทางโน้นทีทางนี้ที ราวกับนางเป็นตัวอับมงคลที่ห้าม
ผู้ใดต้องการไม่ โชคยังดีที่สุหยินสามของเสียนฮั่วไม่มีบุตรจึงรับนางเอาไว้ นาง
จึงไม่ถูกรังแกจนเกินไป แต่ถึงอย่างนั้นฐานะของนางในตระกูลเสียนกลับไร้ซึ่ง
ความสำคัญโดยสิ้นเชิง

ตลอดมานางเอาแต่อยู่ในที่ของตน ไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่แสดงตน พยายาม
ทำตัวราวกับไร้ตัวตนมาโดยตลอด ไม่ว่าคนในตระกูลจะเหยียดหยามหรือ
ดูหมิ่น นางก็ได้แต่ทำเป็นโง่ไม่สนใจ เนื่องจากเกรงว่าจะถูกขับไล่ไล่ส่ง
อีกทั้งยังต้องดูแลสุหยินสามที่เป็นดังเกราะคุ้มภัยในยามที่อีกฝ่ายล้มป่วย
กระเสาะกระแสะ

กระนั้นทันทีที่สุหยินสามจากไป นางจึงเริ่มรู้ซึ่งว่าคนในตระกูลเสียน
นั้นยังโหดร้ายได้มากกว่าที่เคยตระหนัก ยิ่งนางแล้งทำเป็นอ่อนแอและขลาด
เขลา พวกเขาถึงได้ใจหาเรื่องรังแกนางอยู่รำไป ปีก่อนถึงขนาดมีความคิดจะ
ยกนางให้ไปเป็นอนุของบุตรชายคหบดีตระกูลหวัง ทั้งที่มีข่าวลือไม่ใคร่จะสู้ดี
ว่าเขาลุ่มหลงสุรานารี ทั้งยังชมชอบทำร้ายตบตีสุหยินและอนุของตนเอง

หากไม่ใช่เพราะนางใช้เล่ห์กลเล็กน้อย ทำให้อีกฝ่ายเป็นฝ่ายปฏิเสธที่
จะรับนางเข้าตระกูล มีหรือที่นางจะเอาตัวรอดมาได้

หลายสิบปีมานี้นอกจากสุหยินสามซึ่งรู้จักกันสยใจคอและตัวตนที่แท้จริง
ของนางแล้ว ก็มีเพียงจินเอ๋อร์สาวใช้คนสนิทเท่านั้นที่ล่วงรู้ตัวตนที่แท้จริง
ที่ว่าเสียนฉิ่งเยว... ไหมเลยจะเป็นสตรีขี้ขลาดที่ไม่กล้าแม้แต่จะงยหน้าสบตา
ผู้คน!

ในยามนั้นที่คหบดีหวังส่งคนมาขอถอนหมั้น โดยอ้างว่านับตั้งแต่

บุตรชายของเขาหมาดตาเสียนฉิ่งเยว่ ก็ปล้นฝังร้ายและมีวิญญูณร้ายคอยตามหลอกหลอนอยู่รำไป พวกเขาถึงกับโทษว่านางเป็นตัวโชคร้ายที่ทำให้ผู้คนต้องหนีห่าง ดังนั้นคนในตระกูลเสียนฉิ่งต่างละเลยนาง ไม่เข้าไปใกล้ ไม่สนใจ ทั้งยังจงใจเพิกเฉย แม้แต่อาหารการกินและเงินที่สมควรได้ พวกเขาก็แสรังทำเป็นลืมเลือนจนสิ้น

หากไม่ใช่เพราะเหตุยินสามได้เคยแอบมอบเงินส่วนหนึ่งให้นางเก็บไว้ นางไหนเลยจะมีเงินทุนเอาไปลอบทำการค้า และนางไหนเลยจะยังมีข้าวกิน และมีเสื้อผ้าสวมใส่เช่นทุกวันนี้เล่า!

“เยว่เออร์” เสียงเรียกจากด้านนอกทำเอานายกับบ่าวหันมาสบตากัน จินเออร์เดินออกไปเปิดประตู ก่อนจะพบว่าเสียนเหวินยืนอยู่ด้านนอกด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“พี่เหวิน” เสียนฉิ่งเยว่ก้มหน้าลง เปลี่ยนมาเป็นคนที่ไม่กล้าเงยหน้าอีกครึ่ง

“ไม่ได้กำลังเสียใจที่ถูกตำหนิกระมัง” เสียนเหวินไม่ได้ก้าวเข้ามาในห้อง เนื่องจากอย่างไรเสียญาติพี่น้องของเขาก็เป็นสตรี ดังนั้นเสียนฉิ่งเยว่จึงต้องเดินออกมาหาเขาที่หน้าประตู “วันนี้เข้าไปที่ถนนจูเสว่ ที่นั่นมีร้านขนมขึ้นชื่อ จึงซื้อมาฝาก ก่อนหน้านี้ส่งไปยังห้องของเซียงเออร์กับหลูเออร์แล้ว นี่เป็นส่วนของผู้เจ้า”

เสียนเหวินยื่นกล่องใบหนึ่งไปให้จินเออร์ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน ชายหนุ่มลอบสังเกตเห็นฝ่ายตั้งแต่ที่นางมาถึงเมืองจางอัน ดูเหมือนในบรรดาหญิงสาวทั้งสี่ เสียนฉิ่งเยว่ค่อนข้างจะเก็บตัว ทั้งยังพูดคุยกับผู้อื่นน้อยมาก การแต่งกายที่เรียบง่ายไร้ซึ่งเครื่องประดับ อีกทั้งท่าทีขี้อายและหวาดระแวงของนาง ฐานะในตระกูลเสียนของนางคงไม่นับว่าสำคัญอะไร หากเทียบกับการแต่งกายที่ประณีตงดงามและเครื่องประดับล้ำค่าหลายชิ้นของหญิงสาวอีกสามคน

“ขอบคุณพี่เหวินที่เมตตา” หญิงสาวเงยหน้ามองเขาเล็กน้อย ก่อนรีบก้มหน้าแล้วย่อกายให้อย่างเข้มซ้อย

“พรุ่งนี้ข้าจะพาพวกเจ้าไปเที่ยวที่ตลาด ลักสายๆ หน่อยจะให้คนมาบอก เจ้าก็เตรียมตัวเอาไว้” เสียนเหวินยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

ชายหนุ่มมองญาติพี่น้องที่อายุน้อยกว่าเขาด้วยใบหน้าอ่อนโยน นางอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ด ห่างจากเขาเพียงสี่ปี แต่ในยามที่เขามองนางกลับรู้สึกเหมือนมองน้องน้อยคนหนึ่ง หากเขามองเด็กสาวที่ผ่านการปักปิ่นมาแล้วและพร้อมที่จะออกเรือนไม่ ผิดกับอีกสามคนที่เขามองว่าพวกนางออกจะเก่งกาจ

ยิ่งมองจากวาจาของพวกนางที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ในทุกๆ สถานการณ์นั้นแล้ว เขาย่อมมองว่าคนเจียบซิมเช่นเสียนหิงเยว่นะหรือจะตามพวกนางทัน หากให้เขาลองคาดเดาแล้ว ความผิดในวันนี้หากนางไม่ได้รั้งอยู่ด้านหลังจนไกลลิบ นางคงหนีไม่พ้นต้องถูกปรับปรำว่าเป็นคนผลักเสียนหฺรูซวงเป็นแน่

หลังจากที่เสียนเหวินกลับไป จินเอ๋อร์พลันแอบเหลือบมองผู้เป็นนาย นางมองดูท่าทีครุ่นคิดของอีกฝ่ายแล้วได้แต่กังวล “คุณหนูเจ้าคะ”

“เจ้าว่าข้าร้ายกาจเกินไปหรือไม่”

“ในที่สุดคุณหนูก็รู้แล้วว่าตัวเองร้ายกาจ” จินเอ๋อร์ปลั่งปาก ก่อหนึบเอามือปิดปากตัวเองเมื่อผู้เป็นนายหันขวับมาจ้องเขม็ง นางจึงหัวเราะแล้วรีบกลบเกลื่อน “ข้าน้อยหมายถึงคุณหนูไม่ผิดนี้เจ้าคะ คนตระกูลเสียนล้วนเป็นต้นเหตุให้คุณหนูต้องเสสสร้งเช่นนี้ หากไม่แล้วคุณหนูยังจะหนีจากการถูกจับแต่งงานครั้งนั้นได้หรือเจ้าคะ”

เสียนหิงเยว่ค่อนข้างสาวใช้คนสนิทของตัวเองที่หนึ่ง ก่อนที่นางจะถอนหายใจออกมาพร้อมกับมองไปยังประตูซึ่งปิดสนิท “ข้าว่าเขาก็ดูเป็นคนไม่เลว”

แม้จะก้มหน้าก้มตา แต่หลายครั้งนางก็แอบเงยหน้าขึ้นมองเสียนเหวิน ทั้งยังรับรู้ได้จากดวงตาเอื้ออาทรของอีกฝ่าย บุรุษจิตใจดีทั้งยังไร้เดียงสาจนมองเล่ห์กลของอิสตรีไม่ออกเช่นนี้ อดที่จะทำให้นางรู้สึกผิดขึ้นมาในใจไม่ได้

แน่นอนว่าความรู้สึกเห็นใจของอีกฝ่ายเป็นความจริงไม่ใช่เรื่องเสสสร้ง ดูเหมือนเขาจะมองออกถึงฐานะอันน่าอึดอัดและลำบากใจของเสียนหิงเยว่ ทว่า

เป็นเสียงหญิงเยว่คนทีนางเสแสร้างให้คนอื่นเห็น ดังนั้นเมื่อมองเห็นท่าทีเห็นอกเห็นใจของอีกฝ่าย นางกลับรู้สึกเหมือนกำลังหลอกลวงคนผู้หนึ่งอยู่

“คุณหนู”

“หือ” นางหันไปมองจินเออร์ที่ยืนอยู่ข้างๆ

“เรา...จะอยู่ในตระกูลเสียนอีกนานเท่าไรหรือเจ้าคะ” เพราะผู้เป็นนายวางแผนจะออกจากตระกูลเสียนทันทีหลังจากการไว้ทุกข์ให้ซูหยินสามสิ้นสุดลง ซึ่งก็คือเมื่อเดือนที่แล้ว แต่เพราะต้องเดินทางมายังเมืองฉางอันเสียก่อน จึงไม่มีโอกาสบอกกล่าวกับนายท่าน

“จินเออร์... เจ้าวางใจได้ ข้าอยู่ที่ไหนก็ต้องมีเจ้าอยู่ที่นี่ด้วย”

“แต่...เงินได้ตัวข้าน้อยสูงมาก”

“ข้ามันใจว่าร้านใบชาของข้า สามารถทำให้ข้าซื้อตัวเจ้าออกมาจากรตระกูลเสียนได้”

“แต่...เงินนั้น”

“นอกจากว่าเจ้าไม่ยอมไปกับข้าด้วย”

“ไปเจ้าคะ ข้าน้อยขอไปทุกที... ไปกับคุณหนู” จินเออร์ละล้าละลักบอกออกมาพร้อมกับน้ำตาที่ริน “ข้าน้อยเพียงเกรงว่านายท่านกับซูหยินจะโกงราคา หากรู้ว่าคุณหนูมีร้านใบชาในเมืองเสียนหยาง”

“แล้วจะให้พวกเขาซื้อทำไมเล่า หากอยากเห็นคนกระอักเลือดเพราะคับแค้นใจ มิสู้ให้พวกเขาเห็นและรับรู้หลังจากที่ปล่อยเราออกมาอย่างไม่มีอะไรต้องเกี่ยวข้องกันอีกต่อไปไม่ดีกว่าหรือ”

“หากทำเช่นนั้น แล้วสินเดิมของนายหญิงเล่าเจ้าคะ” จินเออร์เอ่ยถามเสียงเบา เพราะรู้ว่าสิ่งที่ทำให้เสียงหญิงเยว่คับแค้นใจที่สุดเห็นจะหนีไม่พ้นเรื่องที่สินเดิมของมารดาถูกเสียนฮั่วและซูหยินซุบเอาไว้ทั้งหมด

“นั่นสินะ”

แม้แต่รายละเอียดของทั้งหมดมีอะไรบ้างนางยังไม่รู้ แล้วนางจะทวงถามคืนมาได้อย่างไร อีกทั้งนางจะให้ผู้ใดเล่าทวงถามให้ นางก็แค่คุณหนู

เสียนผู้ไร้วัดตน ทั้งยังไม่มีใครให้ความสำคัญ ทุกวันนี้แม้จะใช้แซ่เสียน แต่
ดูนางสิ... ยังนับว่าเหมือนคนตระกูลเสียนที่มั่งคั่งตรงไหนหรือ...

ตามที่เสียนเหวินได้บอกเสียนฉิงเยว่เอาไว้ ในตอนเช้าสาวใช้ของ
คฤหาสน์ก็มาแจ้งอย่างนอบน้อม เพราะวันนี้เขาจะพาหญิงสาวจากเมือง
เสียนหยางออกไปเที่ยวที่ตลาด “เพราะเห็นว่าคุณหนูไม่มีชุดตามแบบของ
ฉางอัน ฮูหยินใหญ่จึงให้ช้าน้อยนำชุดมาให้ท่านสองชุดเจ้าค่ะ”

ประโยคนั้นทำเอาเสียนฉิงเยว่ชะงัก ต่างกับจินเอ๋อร์ที่ตาโตด้วยความ
ตื่นเต้นในยามที่ยื่นมือออกไปรับชุดแพรพรรณเนื้อดีที่อยู่ในมือสาวใช้อีกคน
พร้อมกับกล่องเครื่องประดับอีกหนึ่งชุด

“เครื่องประดับชุดนี้เป็นนายท่านมอบให้มาเจ้าค่ะ” สาวใช้นางนั้นรีบตอบ
เมื่อเห็นสายตาของหญิงสาวมองไปยังกล่องใบเล็ก

“แล้วพี่ๆ ทั้งสามเล่า”

“คุณหนูทั้งสามเองก็ได้รับเช่นเดียวกันเจ้าค่ะ แต่วันนี้อาการของคุณหนู
หุซวงยังไม่ดีขึ้น จึงไม่อาจออกไปข้างนอก ดังนั้นวันนี้คุณชายรองจึงจะ
พาท่าน คุณหนูชิงเซียง และคุณหนูชิงหุซว่ออกไปเที่ยวเจ้าค่ะ”

“อ้อ...” เสียนฉิงเยว่พยักหน้าอย่างครุ่นคิด

“คุณหนู เช่นนั้นก็รีบเปลี่ยนชุดเถิดเจ้าค่ะ เดี่ยวคุณชายรองจะรอนาน”
จินเอ๋อร์เอ่ยอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะรีบลากผู้เป็นนายเข้าไปเปลี่ยนชุด

เมื่อมองชุดสีชมพูอ่อนสดใสในมือของสาวใช้คนสนิท เสียนฉิงเยว่
พลันส่ายหน้า “สีขาวเถิด”

“ก็ได้เจ้าค่ะ” จินเอ๋อร์ค่อนข้างผิดหวัง เพราะอยากให้ผู้เป็นนายแต่งกาย
ด้วยเสื้อผ้าดงามสักครั้ง แม้สีขาวจะดูจืดชืดเรียบง่าย กระนั้นเนื้อผ้าและลาย
ปักยังคงประณีตและโดดเด่น นางจึงรีบหยิบออกมาแล้วช่วยผู้เป็นนายสวม
ก่อนหวิมรวบรวมยี่ขิ้นปักด้วยปืนหยกขาวซึ่งมีระย้าผีเสื้อพลั่วไหวประดับอยู่

นางสะท้อนที่อยู่บนคั่นฉ่องทำเอาเสียนฉิงเยว่เบิกตากว้าง ชุดตามแบบ

ชาวเสียนหยางจะเป็นเสื้อและกระโปรงตัวยาวตัวเดี่ยวนำแล้วใช้สายคาดเอว ยึดเอาไว้ แต่ชุดตามแบบของฉางอันนั้นต่างออกไป ด้วยเพราะตัวเสื้อ เป็นแบบแขนยาวทรงกระบอกพอดีตัว ทั้งยังไม่ได้เป็นเสื้อตัวยาวติดกับ กระโปรงเป็นเนื้อเดียวกัน เพราะกระโปรงตัวยาวทั้งตัวลงกรอมเท่านั้นจะถูก สวมแล้วมัดทับลงไปกับตัวเสื้อ ก่อนใช้สายคาดเอวผืนใหญ่คาดทับกระโปรง กับตัวเสื้อเอาไว้ เผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของเอวอรชรอย่างชัดเจน

แม้หลายวันมานี้จะได้เห็นมาบ้าง แต่กลับยังไม่เคยลองสวม วันนี้พอ ได้มีโอกาสสวม นางกลับรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง ทว่าในความขัดเขินกลับมีความ พอกพอใจอยู่หลายส่วน ยามปกติให้นางพยายามเป็นสตรีที่ไร้อัตถ์อย่างไร กระนั้นนางก็ยังคงเป็นสตรีที่ชื่นชมในความสวยงามอยู่ดี

“วันนี้อากาศค่อนข้างหนาว สวมเสื้อคลุมทับอีกตัวนะเจ้าคะ” จินเอ๋อร์ เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงชื่นชม

เสื้อผ้าในแบบของเมืองฉางอันจะมีอยู่สองแบบ คือแบบไม่สวมเสื้อ ตัวยาวทับแต่จะพาดผ้าคลุมไหล่ลายปัก กับสวมเสื้อคลุมตัวยาวเอาไว้และจะ พาดผ้าคลุมไหล่หรือไม่ก็ได้ วันนี้อากาศยังคงหนาวเย็นอยู่ แม้นางอยากให้ผู้เป็นนายสวมชุดที่โดดเด่นงดงามสักครั้ง แต่นางกลับห่วงใยสุขภาพของ อีกฝ่ายมากกว่า

“อ้อ... ได้” เสียนฉิงเยว่กะพริบตามองสาวใช้แล้วพยักหน้าเออออ มอง ดูอีกฝ่ายช่วยสวมเสื้อสีขาวปักลายตัวยาวทับลงไป ทั้งยังพาดผ้าคลุมไหล่ปัก ลายบุปผานานาพรรณลงไปที่อีกชั้นหนึ่ง

เสียงถอนหายใจของหญิงสาวทำเอาจินเอ๋อร์เงยหน้าขึ้นมอง “คุณหนู ไม่ชอบเสื้อตัวนี้หรือเจ้าคะ”

“ไม่ใช่ ข้าเพียงแต่ไม่ชอบความซับซ้อนของเสื้อผ้าตามแบบฉางอัน แต่ ก็ช่างเถิด เสร็จแล้วใช้หรือไม่”

“เจ้าคะ” จินเอ๋อร์มองผู้เป็นนายด้วยสายตาชื่นชม ก่อนจะช่วยพวง อีกฝ่ายออกไปยังห้องโถงซึ่งเสียนเหวินยี่นรอรออยู่ก่อนแล้ว

“เยว่เอ๋อร์มาแล้วหรือ” เขาเอ่ยพร้อมกับมองสำรวจหญิงสาวด้วยความพึงพอใจก่อนพยักหน้าขึ้นลง “...คงมียิ่ง ข้าคิดเอาไว้แล้วว่าเจ้าต้องเหมาะกับสีข้าว ท่านแม่ช่างเก่งกาจยิ่งนัก”

ประโยคนั้นเรียกรอยยิ้มกว้างของเสียนฉิงเยว่ออกมา แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยขอบคุณในความมีน้ำใจของเธอ เสียงตื่นตื่นของเสียนชิงหฺรูและเสียนชิงเซียงก็ดังขึ้นเสียก่อน

“พี่เหวิน... พวกข้ามาแล้ว”

ร่างออร่าอันแน่นในชุดสีม่วงและชุดสีแดงพลันทำให้จินเอ๋อร์ย่นคิ้วในยามปกติคุณหนูของนางก็นับว่าถูกผู้คนมองข้ามอยู่แล้ว บัดนี้โฉมสะคราญสองนางที่เดินเข้ามาด้วยชุดสีสันเจิดจ้าดังงาม ทำเอาชุดสีขาวของคุณหนูยิ่งไร้ความโดดเด่น จินเอ๋อร์แทบอยากจะลากผู้เป็นนายกลับเข้าไปเปลี่ยนเป็นชุดสีชมพูอีกชุดเสียเหลือเกิน

เมื่อหันไปมองสีหน้าราวกับคนกลั้นหัวเราะของผู้เป็นนาย จินเอ๋อร์ปลิ้นเล็กคิ้ว “คุณหนู ท่านคาดการณ์เอาไว้แล้วหรือเจ้าคะว่าต้องเป็นเช่นนี้”

“เจ้าคิดว่าชุดสองชุดนั้นจะมาถึงมือข้าเลยทันทีหรือ แน่นอนว่าพวกนางทั้งสามคนย่อมได้เลือกก่อนอยู่แล้ว” นางยกไหล่คล้ายไม่ใส่ใจ

“แต่... เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้เล่าเจ้าคะ”

เสียนฉิงเยว่ได้ยื่นเซนนั้นพลันมองเข้าไปยังห้องโถง แม้ว่าจะมองไม่เห็นเสียนฮูหยิน กระนั้นนางกลับนึกไปถึงสายตาพิจารณาของอีกฝ่ายในยามที่มองมา เห็นชัดว่าเป็นการหยั่งเชิงกลายๆ ถึงความสำคัญในฐานะของนางต่อผู้เป็นพี่สาวทั้งสามคน

เมื่อเข้าสาวใช้ทั้งสี่คนมาถึงยังห้องของนางพร้อมกัน เห็นได้ชัดว่าทั้งสี่ถือของมาด้วย ดังนั้นก่อนมาถึงห้องของนาง เสื้อผ้าขาวของล้วนผ่านการเลือกสรรจากผู้อื่น เสื้อผ้าสองชุดนี้ดูก็รู้ว่าเป็นของเหลือจากที่พี่สาวทั้งสามคนได้เลือกไว้แล้ว ดูท่าเสียนฮูหยินคงสงสัยอะไรขึ้นมาแล้วกระมัง

“เราคงต้องระวังตัวกันให้มากขึ้น...” หากไม่คงถูกเสียนฮูหยินจับได้

เป็นแน่ นางต่อประโยคนั้นในใจอย่างไม่ใคร่จะสบายใจนัก

ทันทีที่คนของคฤหาสน์มาแจ้งว่ารถม้าพร้อมแล้ว เลียนเหวินที่ข้างกาย มีเสียนซิงหู่และเสียนหิงเซียงก็ผายมือไปยังรถม้าที่จอดหน้าคฤหาสน์ เขาช่วยพยุงพวกนางทั้งสามขึ้นรถม้า จากนั้นจึงก้าวตามขึ้นไปทีหลัง คิ้วเข้มขมวดมุ่นที่หญิงสาวทั้งสองเกาะติดซ้ายขวาจนเขาไม่มีช่องว่างชวนเสียนหิงเยว่สนทนา ซึ่งดูเหมือนหญิงสาวที่เงยหน้าขึ้นจะมองเห็นสีหน้าของเขาเข้าพอดี นางยิ้มให้เขาบ่อยๆ ก่อนจะยกมือขึ้นเปิดม่านรถม้าแล้วหันไปสนใจวิวทิวทัศน์ด้านนอกแทน

เสียนหิงเยว่หาได้ประหลาดใจที่มองเห็นผู้คุ้มกันหลายคนเดินอยู่ข้างๆ รถม้าที่วิ่งไปช้าๆ เพราะคุณชายและคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์หาเป็นวรยุทธ์ไม่

เช่นกันกับเรื่องที่มาออกไปตามท้องถนนที่ไม่ใคร่จะมีคุณชายจากตระกูลต่างๆ กระทำกัน ส่วนมากแล้วพวกเขา มักจะเดินทางโดยรถม้า หรือไม่ก็นั่งเกี้ยวที่มีคนหาม ทั้งนี้เป็นการแสดงออกถึงความมั่งคั่งของตระกูลต่างๆ ซึ่งตามความเห็นของหญิงสาวแล้ว เรื่องเหล่านี้คือการแสดงออกที่ฟุ่มเฟือยโดยใช้เหตุจริงๆ

ถนนเสียนอยู่เป็นย่านค้าขายที่มีร้านค้าเครื่องประดับมากมายตั้งอยู่ แต่ร้านที่เลียนเหวินพาหญิงสาวทั้งสามคนเข้าไปนั้น เป็นร้านที่มีขนาดใหญ่ทั้งยังเป็นร้านที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองฉางอัน ดังนั้นแน่นอนว่าภายในต้องมีเหล่าคุณหนูจากตระกูลต่างๆ กำลังเลือกชมเครื่องประดับอยู่

ทันทีที่ได้ยินว่ารถม้าจากตระกูลเสียนมาถึง ความสนใจทั้งหมดก็ตกมาอยู่ที่เลียนเหวินที่เดินลงจากรถม้าก่อนใคร ซึ่งแน่นอนว่าคนเหล่านั้นย่อมต้องเป็นคุณหนูจากตระกูลต่างๆ แต่ทันทีที่พวกนางมองเห็นเลียนเหวินช่วยพยุงสตรีถึงสามคนลงจากรถม้า พวกนางก็เริ่มหันไปซุบซิบกันด้วยท่าทีอยากรู้ อยากเห็น

เลียนเหวินหันมากล่าวกับเสียนหิงเยว่ด้วยท่าที่อ่อนโยน “เยว่เอ๋อร์

เจ้าเลือกดูไปก่อน ชอบชิ้นไหนก็หยิบกลับไปสักชุดเถิด ท่านแม่บอกว่าเจ้ามีของพวกนี้ไม่มากนัก ไม่สู้เลือกชิ้นที่เจ้าชอบเอาไว้ใส่เล่น”

“แล้วพวกเราเล่าเจ้าคะ” เสียนชิงทรูเอ่ยถามด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“นั่นสิเจ้าคะพี่เหวิน ท่านถามแต่ยิวเออร์ แล้วข้าเล่า”

เสียนเหวินแทบจะกลอกตาแล้วถอนหายใจออกมา กระนั้นเขาเพียงแคื่อยิ้มอย่างจนใจแล้วหันไปกล่าวกับพวกนางให้เลือกเครื่องประดับคนละชุดเช่นกัน เมื่อเห็นเสียนชิงทรูและเสียนชิงเซียงมัวแต่ตั้งใจและเดินไปเลือกเครื่องประดับ เขาจึงหันกลับมาคะยั้นคะยอให้เสียนฉิงเยว่เลือกปิ่นปักผม ดังนั้นนางจึงทำได้แค่แสร้งเดินไปมองเครื่องประดับมากมายละลานตาภายในร้านท่ามกลางสายตาสนใจใคร่รู้ของคุณหนูจากตระกูลต่างๆ

“คุณชายรอง”

เสียงที่ตั้งขึ้นหน้าร้านเครื่องประดับทำให้เสียนเหวินชะงัก เมื่อเขาเห็นว่าเป็นคนของเสียนซีหวิวกี่เดินออกไปยังหน้าร้าน “เหตุใดเจ้าก็อยู่ที่นี้”

“เรียนคุณชายรอง คุณชายใหญ่อยู่ที่หอน้ำชาฝั่งตรงข้ามขอรับ ข้าน้อยเห็นรถม้าอยู่ที่นี้จึงเข้ามาดู”

“อ้อ... พี่ใหญ่อยู่ที่หอน้ำชาหรือหรือ”

“ขอรับ ตอนนี้คุณชายใหญ่กำลังสนทนากับคุณชายเหอและคุณชายเหลียนขอรับ”

“คุณชายเหลียนอยู่ที่นี้ด้วยหรือ” เสียนเหวินมีท่าทีตื่นเต้นขึ้นมา เขามีฐานะยากจะคุยกับเหลียนชิงเหวินอยู่พอดี ช่างประจวบเหมาะยิ่งนัก

“พวกเจ้าทั้งสามเลือกเครื่องประดับไปก่อนนะ ข้าไปหาพี่ใหญ่ครู่เดียวเดี๋ยวจะกลับมา อย่าออกไปด้านนอกเล่า รอในนี้จนกว่าข้าจะกลับมา เข้าใจหรือไม่” เสียนเหวินกำชับก่อนเดินออกไปกับคนสนิทของผู้เป็นพี่ชาย

เสียนชิงทรูและเสียนชิงเซียงหันไปสบตากัน ก่อนมองตามแผ่นหลังของเสียนเหวินไปยังหอน้ำชาฝั่งตรงกันข้าม

โอกาสดีๆ เช่นนี้พวกนางมีหรือที่จะยอมพลาด ได้พบกับคุณชายเหลียน

และคุณชายเหอ ทายาทของอีกสองตระกูลผู้ทรงอิทธิพลทางการค้าของเมือง ฉางอัน หากมีวาสนา ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเสียนซีหลิวหรือเสียนเหวิน แต่ถ้าเป็น คุณชายท่านอื่น พวกนางก็ย่อมต้องสร้างโอกาสให้ตัวเองอยู่แล้ว

มองญาติผู้พี่ทั้งสองเดินตามเสียนเหวินไปยังหอน้ำชาแล้ว เสียนฉิงเยว่ ก็ได้แต่ถอนหายใจ ใครจะทำอะไรก็ทำไปเถิด ส่วนตัวนางนั้นขอยู่เงียบๆ ตรงนี้ดีกว่า ...นั่นคือความคิดของนางเพียงลำพัง เพราะนางไหนเลยจะรู้ว่า ตนกำลังเปิดโอกาสให้คุณหนูทั้งหลายได้เข้ามาถึงตัวนาง

“แม่นางท่านนี้... หรือว่าจะเป็นอย่างคุณหนูเสียนซีที่เพิ่งเดินทางมาจากเสียน-
หยาง”

เสียนฉิงเยว่หมุนตัวกลับไปมองอีกฝ่าย เมื่อครู่เสียงซุบซิบแบบไม่
เกรงใจนั้นก็แสดงให้เห็นแล้วว่าสตรีเหล่านี้เป็นคุณหนูสูงศักดิ์แต่เพียงภายนอก
แต่การกระทำกลับตรงกันข้าม นางเองก็คร้านจะใส่ใจ จึงเพียงแค่ส่งยิ้มให้

“ได้ยินว่าท่านตกน้ำ หายดีแล้วหรือ” เมื่อเห็นว่าเสียนฉิงเยว่ยิ้มให้จึง
เดินเข้ามาใกล้ ก่อนหยุดและเอ่ยประโยคหนึ่งราวกับอยากจะชวนสนทนา “ข้า
มีนามว่าหิงเหอ แซ่กวน พี่ชายของข้าสนิทสนมกับคุณชายเสียนเป็นอย่างดี”

เสียนฉิงเยว่เลิกคิ้วมองอีกฝ่ายทันทีที่ได้ยิน ที่ว่าสนิทกับคุณชายเสียน
เป็นคนพี่หรือคนน้องเล่า แล้วหากเป็นจริง เมื่อครู่โยเจิงไม่เข้ามาทักทาย
เสียนเหวิน “ท่านเข้าใจผิดแล้ว ผู้ที่ตกน้ำคือหुरुซวง พี่สาวของข้า ข้ามีนามว่า
ฉิงเยว่”

นางแนะนำตัวเองเพื่อไม่ให้เกิดการเสียมารยาทจนเกินไป หลังจาก
ที่ได้ยินนางแนะนำตัว ด้านหลังก็มีคนเดินเข้ามาแนะนำชื่อของตัวเองจน
หญิงสาวตาลาย ความจริงนับจากชื่อที่สองที่สามไป นางล้วงลิ้มไปจนถึงเห็นว่า
สตรีเหล่านั้นมีนามว่าอย่างไร และมาจากตระกูลใดบ้าง

“เอ... นั่นมิใช่คุณชายอวี๋หรือหรือ”

เสียงที่เอ่ยขึ้นหน้าร้านเครื่องประดับ เรียกความสนใจของสตรีทุกนาง
ที่เข้ามายืนล้อมรอบเสียนฉิงเยว่ จินเอ๋อร์ขยับเข้ามาชิดเสียนฉิงเยว่ก่อนกระซิบ

เสียงเบา “คุณหนู ช้าหน่อยว่าเราตามคุณชายรองไปไม่ดีกว่าหรือเจ้าคะ...”

กล่าวยังไม่ทันจบประโยคก็จำต้องขยับหลบ เมื่อกวนหนิงเหอหันมาสนใจผู้เป็นนายอีกครั้ง

“คุณหนูเสียนจะไม่ไปยังหอน้ำชาหน่อยหรือ”

ดวงตาคาดหวังของสตรีเหล่านั้นทำเอาหญิงสาวสะอึกอึ้งอยู่กับที่ แท้จริงแล้วพวกนางก็อยากให้เห็นสร้างโอกาสที่จะได้พบและแนะนำตัวกับเหล่าคุณชายทายาทตระกูลใหญ่ในหอน้ำชาฝั่งตรงข้ามนั่นเอง หญิงสาวแทบจะถอนถอนออกมาด้วยความรำคาญ แต่กระนั้นนางกลับเพียงแยมยิ้ม ก้มหน้าลงแล้วเอ่ยเสียงเบา

“ต้องขออภัย เมื่อครู่พี่เหวินกำชับไว้แล้วว่าให้รอที่นี่ ดั่งนั้น...”

เสียงซุบซิบดังขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ตั้งใจให้นางได้ยินอย่างแน่นอน “เช่นนั้นคงไม่ใช่นาง”

“นั่นสิ สองคนก่อนหน้ายังคงงามกว่านางมาก”

“แต่ข้าได้ยินว่าคนที่ตกน้ำเป็นคู่หม้ายของคุณชายใหญ่ แล้วพวกนางทั้งสามคน ใครกันเล่าเป็นคู่หม้ายของคุณชายรองเสียน”

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวหมุนตัวกลับไปสนใจเครื่องประดับอีกครั้ง กวนหนิงเหอจึงจากไปด้วยท่าทีกระพืดกระพืดไม่พอใจ เช่นเดียวกับเหล่าหญิงสาวที่รายล้อมเสียนจึงเยวเมื่อครู่ ส่วนใหญ่แล้วพวกนางต่างพร้อมใจกันเข้าไปยังหอน้ำชาฝั่งตรงข้าม

เมื่อรอบกายเริ่มเงียบลง เสียนจึงเยวจึงหันไปมองจินเออร์ “เราควรกลับก่อนดีหรือไม่ ข้าว่าหากยังรั้งอยู่ที่นี้นาน ก็ยิ่งจะเจอเข้ากับเรื่องวุ่นวาย”

“แต่คุณชายรองให้รออยู่ที่นี่นะเจ้าคะ”

“จินเออร์ เจ้าก็ได้ยินแล้วว่าข่าวลือออกมาว่าอย่างไร หากให้ข้ากลายเป็นหนึ่งในข่าวลือคงไม่เป็นผลดีเท่าไรกระมัง” เสียนจึงเยวขมวดคิ้วมุ่น “เจ้าไปส่งข่าวบอกพี่เหวินว่าเราจะกลับก่อน คฤหาสน์ตระกูลเสียนอยู่ไม่ไกล เดินไปก็ถึง บอกเขาให้ทำธุระให้เสร็จ ไม่ต้องกังวล ข้ารอเจ้าอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน หาก

เขากำลังยุ่งอยู่ เจ้าก็กระซิบบอกคนของพี่ซีหลิวเมื่อครู่ให้เขาแจ้งต่อพี่เหวิน”
“เช่นนั้นข้าน้อยจะรีบไปรีบกลับ คุณหนูรออยู่ที่นี้ อย่าไปไหนนะเจ้าคะ”
“ข้ารู้แล้ว เจ้าไปเถิด” เสียนฉิ่งเยว่พยักหน้า ก่อนมองตามสาวใช้ที่เดินออกไปจากร้าน

ดูเหมือนอิทธิพลของคุณชายทั้งห้าจะมีผลต่อหญิงสาวในเมืองฉางอันไม่น้อย ดูที่หรือเมื่อครู่ภายในร้านยังเต็มไปด้วยหญิงสาวมากมายที่เข้ามาเลือกซื้อเครื่องประดับ พอรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่หน้าชาฟ่งตรงข้ามเท่านั้น ภายในร้านก็ร้างไร้ซึ่งผู้คนทันที

ร่างเล็กออรชรหมุนตัวกลับเข้าไปในร้าน มิคาดแก้มของนางกลับชนเข้ากับแผงอกนั้นแน่นของบุรุษผู้หนึ่งอย่างจัง จมูกของนางได้กลิ่นหอมคล้ายกับกลิ่นเปลือกสนหน้าร้อนผสมกับถ่านเซียงซึ่งอบอวลลอยบนเรือนกายแกร่ง คิ้วเรียวยาวดมุ่น ใบหน้าฉายแววตื่นตะลึงขณะพยายามทรงตัวและก้าวหลบไปด้านหลังพร้อมๆ กัน

“เจอตัวแล้ว”

เสียงทุ้มเนิบนาบทำให้หญิงสาวยิ่งตระหนกมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ด้วยเพราะเสียงคุ้นเคยนี้ที่นางไม่มีวันลืมเลือน เสียนฉิ่งเยว่เงยหน้าขึ้น ทันทีที่รับรู้ถึงสัมผัสจากมือใหญ่และอ้อมแขนซึ่งรัดเอวออรชร รังนางไม่ให้ผละออกห่าง “ทะ...ท่าน”

ดวงตาแตกตื่นระคนตกตะลึงเรียกรอยยิ้มกว้างของชายหนุ่มได้เป็นอย่างดี เขาก้มลงพร้อมยื่นหน้าเข้าไปหาคนที่พยายามเอนกายไปด้านหลังเพื่อหลบ “นี่ก็อยู่แล้วเจ้าต้องไม่ลืมข้า” เขากระซิบเสียงเบา

ท่อนแขนที่รัดเอวออรชรดึงร่างนางเข้ามาแนบชิดกายด้านหลังอย่างอุกอาจ

เสียนฉิ่งเยว่ลมหายใจติดขัดก่อนจะกวาดสายตามองหาความช่วยเหลือ กระนั้นรอบกายกลับเงียบงันไร้ซึ่งผู้อื่นโดยสิ้นเชิง บัดนี้ภายในร้านเครื่องประดับหามีคนอยู่ไม่ แม้แต่คนดูแลสินค้าภายในร้านเองก็ไม่รู้ว่าหายไปไหน

“จดจำคำคิ่้นนั้นได้หรือไม่ คิ่้นที่เจ้าป็นขิ้นเตียงของข้า ในยามที่ข้ากำลังจะหลับใหล...” เขาจงใจกระซิบเสียงแผ่วและจงใจเป่ารดลมหายใจของตัวเองไปทั่วใบหน้าของหญิงสาว

“ทะ...ท่านปล่อยข้านะ”

ใบหน้าหล่อเหลาที่อยู่ห่างเพียงปลายนิ้วสัมผัส ทำให้ร่างของหญิงสาวสั่นเทาด้วยความหวาดหวั่น มือสองข้างเป็นเพียงสิ่งทีกั้นขวางกายส่วนหน้าของนางและเขา นางพยายามดันร่างแกร่งออกไป แต่ร่างเขากลับให้ความรู้สึกราวกับหินผาที่ไม่อาจเคลื่อนไหว

ความทรงจำวันนั้นยังคงหลอกหลอนนางมาจนถึงวันนี้ นางไม่คาดคิดว่าเขาเป็นชาวฉางอัน หากรู้แต่แรกว่าเขาอยู่ที่นี้ เป็นตายร้ายดีอย่างไรนางย่อมไม่เดินทางมาอย่างแน่นอน วันนีรู้สึกละเอียดก็สาบสูญไปแล้ว

“ข้าว่าเราสองคนมีความหลังที่ควรรำลึกถึงร่วมกันอยู่กระมัง”

“ไม่...ไม่นะ” เมื่อรู้สึกว่าร่างทั้งร่างของตนกำลังถูกยกลอยขึ้น เสียงหญิงเยว่พลันส่งเสียงร้องออกมา

“จะร้องให้คนช่วยหรือ” เขาชะงักพร้อมกระซิบถาม “เจ้าแน่ใจหรือว่าอยากจะทำกริ่ดร้อง จะให้ข้าช่วยหรือไม่ ข้าพอจะรู้จักคุ้นเคยกับเสียงซีหลิวและเสียงเหวินอยู่บ้าง จะให้คนของข้าไปตามให้... ดีหรือไม่”

ยิ่งพูดรอยยิ้มของเขาก็ยิ่งอ่อนโยนขึ้นเรื่อยๆ กระนั้นดวงตาของเขากลับสวนทางกับรอยยิ้มอ่อนโยนอย่างน่าประหลาด และยิ่งเขายิ้มให้นางกว้างขึ้นเท่าไร หญิงสาวกลับยิ่งรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมากเท่านั้น “ทะ...ท่านจะ...จะเอาอย่างไร” นางไม่อาจควบคุมเสียงของตัวเองไม่ให้สั่นได้อีกแล้ว

“เด็กดี” เขาหุบยิ้มก่อนย่อกายอุ้มนางขึ้นทั้งตัว “เจ้าต้องไปกับข้า”

“แต่...”

เขาหมุนกายเดินเข้าไปในร้านเครื่องประดับ ทันทีที่เดินไปถึงประตูก็มีคนเปิดใ้ห้องอย่างรู้งาน “ไปแจ้งที่หอหน้าว่าข้าติดธุระด่วนไปไม่ได้แล้ว อ้อ... อีกสักครู่คงมีคนตระกุลเสียงนออกตามหาคุณหนูเสียง พวกเจ้าบอกไปว่านางเดิน

ออกไปจากร้าน เอาเป็น... นับตั้งแต่สาวใช้ของนางเดินออกไปก็แล้วกัน”

“ขอรับท่านประมุข”

ท่าน...ท่านประมุข! เลียนฉิ่งเยว่ลอบตื่นตระหนก เหงื่อเย็นผุดขึ้นมาตามไรผมและกลางฝ่ามือ

เมื่อครู่เขาให้คนไปแจ้งที่หอน้ำชาซึ่งเป็นที่นัดหมายของคุณชายทำตระกูล อีกทั้งเมื่อครู่คนของเขาเรียกเขาว่าท่านประมุข เช่นนี้คนผู้นี้ยังจะเป็นใครไปได้เล่านอกจากโหลวตงอวี๋ ประมุขตระกูลโหลว!

อายุเพียงยี่สิบห้าปี แต่กลับใช้ความสามารถที่มีต่อสุภาพบุรุษกับบรรดาญาติผู้ใหญ่ตระกูลโหลวและพี่ชายต่างมารดาจนกระทั่งสามารถก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูล ปกป้องมารดาและน้องสาวไม่ให้ผู้คนในตระกูลรังแกพวกนาง ทั้งยังสามารถเปิดร้านแลกเปลี่ยนที่ใหญ่ที่สุดในเมืองฉางอันได้สำเร็จเพียงลำพัง

คนผู้นี้ใช่บุรุษพวกเบียดเบียนคนอื่นซึ่งนอนอยู่บนเตียงให้นางรังแกเล่น เอ๊ย! ไม่ใช่! นางหมายถึงเขานอนหนึ่งให้นางวางยาเพื่อยึดครองห้องเขา...คือคนคนเดียวกันจริงๆ หรือ น่าประหลาดใจเกินไปแล้ว!

“ท่านจะพาเข้าไปไหน”

เขาไม่ตอบ แต่กลับพาหญิงสาวก้าวฉับๆ เข้าไปในห้องของตนภายในร้านเครื่องประดับท่ามกลางสายตาของคนในร้าน นอกจากสายตาสงสัยใคร่รู้ พวกเขาก็ไม่ได้เอ่ยอะไร ทั้งยังกลับไปทำงานของตัวเองอย่างรวดเร็ว ราวกับพวกเขาเองก็หัวเกรงบุรุษผู้นี้อยู่มาก

ห้องนอน! ห้องที่โหลวตงอวี๋พาหญิงสาวเข้ามานั้นเป็นห้องนอนซึ่งอยู่ด้านหลังร้านเครื่องประดับ

นางตระหนักได้ในที่สุดว่าร้านนี้เป็นของตระกูลโหลว และการที่เขาก่อการอุกอาจลักพาตัวนางมากลางวันแสกๆ ในร้านเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าเขามั่นใจว่าคนของตนจะไม่มีใครกล้าแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปอย่างแน่นอน “ประ...ประมุขโหลว ข้าน้อยผิดไปแล้ว ข้าน้อยมีตาแต่ไร้แวว ไม่รู้ว่าท่านเป็นใครจึงล่วงเกินท่าน อภัยให้ข้าน้อยด้วย”

ทันทีที่เขาวางนางลงบนเตียง หญิงสาวกลับตื่นรนออกจากอ้อมแขน โหลตงอวี๋คว้าได้เพียงผ้าคลุมไหล่และเสื้อตัวยาวตัวนอก ซึ่งนางตั้งใจถอดทิ้งเพื่อรักษาระยะห่างไม่ให้เขาค้ำถึงตัวนาง ชายหนุ่มไม่ได้พยายามคว้านางกลับมา เพราะอย่างไรนางก็จนมุมอยู่ที่ด้านในของเตียงนอนอยู่ดี

“เหตุใดเจ้ามาอยู่ที่นางอัน” โหลตงอวี๋เอ่ยถามเสียงเรียบ ดวงตาคู่คมหรือลึกลับน้อยโยนยามที่มองสายตากลิ่งกลอกของเจ้าจึงจกน้อยตรงหน้า

ถูกแล้ว... นางคือจิ้งจอกน้อยจอมเจ้าเล่ห์ในสายตาของเขา เมื่อวานเห็นท่าที่สงบเสียงมเจียมตัว บวกกับท่าทีซึ่งพยายามก้มหน้าก้มตาราวคนชี้ขลาดของนาง เขายังคงคิดว่าจำคนผิด กระทั่งเมื่อครู่ได้เห็นท่าทีที่นางพูดคุยกับสาวใช้จึงกระจ่าง นางก็คือจิ้งจอกน้อยจอมเจ้าเล่ห์ที่เคยเล่นงานเขาเสียจนต้องนอนชมไปหลายเดือน

ครั้งนี้นางเดินเข้ามาในถิ่นของเขาด้วยตัวเอง มีหรือที่เขาจะยอมปล่อยให้นางไปโดยง่าย

“คือ...”

“ข้าขอเตือนเจ้าก่อนจิ้งจอกน้อย หากกล้าเล่นลี้ลับกับข้าละก็...” เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้นางก่อนหรือตาลงจ้องนางเขม็งเป็นการข่มขู่

“ชะ...ข้าน้อยไม่กล้าแล้ว ข้าน้อยบอก...บอกท่านเดี๋ยวนี้ ข้าน้อยเพียงเดินทางมาเพราะท่านลุ่มงอกให้มาพำนักที่เมืองฉางอันสักหลายๆ เดือน...” เสียงหญิงเยว่ชะงักเมื่อเขายังคงจ้องเขม็งราวกับรอคอยบางอย่าง

“เจ้าคะ” นี่คือนิ่งที่นางลืม

และเขาก็ยอมถอยห่างออกไป ดวงตาคู่ฉายแววพอใจออกมาเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มที่มุมปากเมื่อเห็นว่านางพยายามขดตัวให้เล็กที่สุดราวกับกำลังหวาดกลัว

และละ... หากเทียบกับสิ่งทีนางเคยทำกับเขาเอาไว้แล้วหายตัวไปอย่างไรร่องรอย โหลตงอวี๋เห็นด้วยที่นางสมควรจะเกรงกลัวเขา ถึงอย่างนั้นเขาก็กลับไม่มั่นใจว่าท่าทีที่อึกฝ้ายแสดงออกนั้นเป็นความจริง จากประสบการณ์ที่

เขาเคยพานพบ เขาต้องเตือนตัวเองว่าจึงจอกน้อยจอมเจ้าเล่ห์ตัวนี้ไม่อาจดูเบา
“ชื่อของเจ้า”

“อะ... ข้าน้อยแฉ่เสียน มีนามว่าฉิงเยว่เจ้าค่ะ” นางตอบออกมาเสียงสั่น
ไม่กล้าหลบตาเมื่อเห็นใบหน้าจริงจังของอีกฝ่าย หากนางโกหก เมื่อเขาสืบความ
จริงจนล่วงรู้หลังจากนี้ นางย่อมหนีไม่พ้นเงื้อมมือเขาเป็นแน่ ดังนั้นจึงได้แต่
ยอมจำนน

“อ้อ... มิใช่คู่หมายของซีหิวตามที่ข่าวลือกำลังแพร่สะพัดสินะ” รอยยิ้ม
ของเขาทำให้นางงุนงง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไมกล้าเอ่ยปากหรือส่งเสียงโดยพลการ
“เข้ามาอยู่ที่นี้ แล้วใครดูแลร้านใบชาของเจ้าที่เสียนหยางเล่า”

ไต้ยินดั่งนั้นเสียนฉิงเยว่ปล้นเล็กคิ้วมองเขาอย่างลนลาน “ท่าน... ไม่ได้
นะ ท่านจะเอาร้านของข้าไปไม่ได้ นั่นเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ข้า...”

“ผู้ใดอยากได้ร้านของเจ้ากัน” โหลวตงอวิ้วขมวดคิ้วมองนาง “ที่ข้าถาม
เพราะรู้ว่าเจ้าเป็นเจ้าของร้านนั้นท่านนั่นเอง แต่มาคิดดูอีกที... เหตุใดคุณหนู
ตระกูลเสียนจึงได้แอบออกไปลงทุนเปิดร้านใบชาโดยที่คนตระกูลเสียนไม่รู้”
โหลวตงอวิ้วเอ่ยถามด้วยดวงตาคาดคั้น แต่นั่นกลับทำให้หญิงสาวก้มหน้าลง
หลบตาเขาโดยสิ้นเชิง

นับตั้งแต่เกิดเรื่อง เขาสืบหาตัวตนของนางจากช่องทางโลมที่พบกับนาง
คราแรก แต่เพราะในวันนั้นผู้คนแตกตื่นจนเกินไป คนของเขาจึงไม่อาจหา
ต้นตอของความวุ่นวาย กระทั่งไม่นานมานี้คนของเขาเพิ่งจะแจ้งมาว่าเคยพบ
นางที่ร้านใบชาในเมืองเสียนหยาง

กระนั้นคนของเขากลับคว้าน้ำเหลวอีกครั้ง เพราะสิ่งที่ได้จากหลงจู๊
ผู้ดูแลคือเจ้าของร้านใบชาเป็นคนต่างถิ่น คนของเขาเฝ้าดูอยู่นานนางก็ไม่
ปรากฏตัว ที่ไหนได้... นางกลับเป็นคุณหนูในท้องหอดตระกูลเสียนเสียนี้ มิน่า
เล่า... เขาสืบหาแทบตายกลับไม่ได้อะไรกลับมาเลย

“นั่น... นั่นเพราะ...” เสียนฉิงเยว่ไม่เคยรู้สึกงุนงงเช่นนี้มาก่อน นาง
กะพริบตาครุ่นคิดหาทางออก กระนั้นเมื่อหันไปสบตากับโหลวตงอวิ้วผู้มี

ดวงตาดุดันข่มขู่ผู้คนให้หวาดกลัว นางพลันรู้สึกหายใจไม่ออก ความคิดหรือก็ไม่โลดแล่นเช่นที่เคย หญิงสาวเลื่อนเข้าทั้งสองข้างขึ้นมากอดเอาไว้ เพื่อให้กระโปรงตัวยาวของนางปกปิดเรียวยาวล้นเทาเอาไว้อย่างแนบเนียน

“บุรุษที่เจ้าเล่นงานคืนนั้น...” โหลตงอวีพลันเปลี่ยนเรื่อง “เขาคือผู้ใด”

“เขาเป็นบุตรชายคหบดีตระกูลหวัง เพราะข้าไม่อยากเป็นอนุชของเขา ดังนั้นจึงกุเรื่องวิญญูณแค้นขึ้นมา” นางเอ่ยออกมาพร้อมๆ กับพยายามขยับไล่อาการร้อนผ่าวที่กระบอกตาทั้งสองข้าง

ตั้งแต่ที่นางรู้ว่าหมดที่พึ่งพิงอย่างบิดามารดา นางก็ลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองและพยายามหาทางหนีที่โล่ หากถูกผู้ใดรังแก นางจะแอบเอาคืนเนียนๆ อย่างสาสม ต่อมาก็แสร้งทำเป็นสตรีที่ซื่อสัตย์ที่เอาแต่ก้มหน้าไม่กล้ามองผู้ใด อาศัยการเอาคืนเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้ตัวนางสามารถยืนหยัดต่อไปอย่างไม่ห่ออวดสูหาไต่หนัก กระนั้นนางก็ไม่เคยรู้สึกพ่ายแพ้เช่นตอนนั้นเลยจริงๆ

ผู้คนที่ตั้งมากมาย เหตุใดคนที่นางล่วงเกินต้องเป็นโหลตงอวี ยิ่งคิดนางก็ยิ่งหดหู่ใจเหลือเกิน...

“เขาเป็นคู่หมั้นของเจ้าหรือ” คิ้วเข้มของโหลตงอวีขมวดมุ่น

“ไม่ใช่เจ้าค่ะ ตอนนั้นท่านลุงกับท่านป้าสะใภ้ที่เสียนหยางรับปากยกข้าให้เขา แต่เพราะวันนั้นเขาถูกข้าแกล้งทำเป็นวิญญูณไปหลอกหลอนรังควานตระกูลหวังจึงคิดว่าข้าเป็นตัวอัปมงคล”

“แล้วทำไมจำเพาะเจาะจงว่าต้องเป็นเจ้า ในเมื่อเจ้ายังมีญาติผู้พี่ที่ยังไม่ออกเรือนอีกถึงสามคน...” กล่าวจบชายหนุ่มก็ขมวดคิ้วเสียดใจ เพราะจุกคิดขึ้นมาได้ว่านางไม่มีบิดามารดาและผู้ที่สามารถปกป้องนางได้แล้ว ดังนั้นนางจึงได้แต่ลุกขึ้นมาทำเรื่องแผลงๆ เช่นวันนั้น “แล้วหลังจากนั้นเล่า”

เขาเปลี่ยนคำถามเสียดใจโดยที่นางก็หากล้าชุ่นเคื่องไม่

“หลังจากเรื่องในวันนั้น ผู้คนในเมืองเสียนหยางก็คิดว่าข้าเป็นตัวอัปมงคล จึงไม่มีผู้ใดกล้ามาสู่ขอข้า ท่านป้าสะใภ้เองก็เลิกสนใจในตัวข้าโดยสิ้นเชิง”

โหลตงอวีเล็กก็มองหน้าเจ้าจิ้งจอกน้อยจอมเจ้าเล่ห์ที่เพิ่งบอกว่าตัวเองเป็นตัวอัปมงคล ก่อนที่เขาจะหัวเราะออกมาเบาๆ “เจ้ายิ่งจดจำคำพูดของข้าในวันนั้นได้หรือไม่”

เสียนฉิงเยว่เบิกตามองเขา คำพูดที่ว่าเขาจะแลเนื้อเถื่อนหนังนางแล้วค่อยๆ กินนะหรือ!

...เขาไม่ได้พูดจริงกระมัง ในดวงตาของนางสิ้นไหวด้วยความหวาดหวั่น ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็ยิ้มแล้วค่อยๆ ยื่นมือออกไปหานาง “มานี่สิ” ดวงตาคมจ้องเขม็งไปยังเจ้าจิ้งจอกน้อย

หญิงสาวตัวลั่นเล็กน้อยก่อนมองมือใหญ่นั้นอย่างลังเล “ท่านคงไม่คิดจะเอาชีวิตข้ากระมัง ข้าเป็นแค่หญิงสาวตัวเล็กๆ ไร้ซึ่งพิษสง”

“เอาชีวิตเจ้าหรือ” เขาเล็กก็ถาม ทั้งยังมองนางราวกับส่องมองของนาง โง่งมไปแล้ว “เหตุใดคนที่สามารถเปิดร้านใบชาได้โดยที่เจ้าตัวไม่ต้องลงมือทำเองยังมองไม่ออกว่าข้าหาได้คิดร้าย เจ้าดูข้าตอนนี้สิ ข้ามีโชอารมณ์ดียิ่งหรือหรือ”

เสียนฉิงเยว่มองดูท่าทีเสแสร้งของชายหนุ่มแล้วผลอดค้อนเขาออกมาอย่างไม่รู้ตัว ปากบอกว่าไม่คิดร้าย แต่ทำเอานางกลัวจนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง ประมุขโหลตงอวีแก่งกาจยิ่งนัก!

“เอาเถิด ข้าไม่กลั่นแกล้งเจ้าแล้ว” โหลตงอวีถอนหายใจออกมาราวคนกลัดกลุ้ม แต่ดวงตาระยิบระยับด้วยแววขบขันนั้นกลับไม่ได้หายไปไหน “มานั่งตรงนี้” เขาตบลงข้างตัว ทั้งยังรอคอยให้นางยินยอมขยับเข้ามาหาเขาด้วยตัวนางเอง

“ท่านจะทำอะไร”

“เจ้ากลัวข้าถึงเพียงนี้เลยหรือ” เขาเอ่ยถามทั้งยังงจใจขยับกายไปนั่งพิงหัวเตียง หันหน้ามามองหญิงสาวที่นั่งขัดตัวอยู่ปลายเตียงอีกฝั่ง “มานั่งใกล้ๆ ข้า แล้วข้าจะบอกว่าสมควรทำเช่นไรกับสิ่งที่เจ้าเคยทำกับข้าในอดีต” ไม่เอ่ยเปล่า เขายังคงตบลงข้างตัว แสดงท่าที่ยินยอมให้นางเข้าไปนั่งข้างๆ เขา

เสียนหึงเยว่มองเขาด้วยท่าที่หวาดระแวง กระนั้นนางยังคงขยับกายเข้าไปหาเขา มองใบหน้าหล่อเหลาที่เคลื่อนไปด้วยรอยยิ้มนั้นแล้ว นางพลันสังหรณ์ว่านับจากวันนี้ชีวิตของนางในเมืองฉางอัน อย่านำได้หวังว่าจะพานพบกับความสงบสุขอีกเลย